

И въ литературата, и въ изкуствата, и въ науките — навсъкъде същото.

И тъ съ всички средства задушаватъ гласа на истинските читатели и зрители и потръбители. Ако не имъ стигнатъ аплодисментите, крещатъ „ура“ и „браво“ до небеси. Ако не имъ стигне и това, устройватъ тържества, на които смилено скръстватъ ръце. Скръствать се ръцета, които въ същността дирижиратъ всичко.

А когато се опита нѣкой, въпреки това свещенодействие, да каже нѣщо, или поне да изкриви иронично устни, тъ се зъгватъ подире му съ свирки, съ тояги, съ удуду или пъкъ, за по-сигурно, съ тихички истории, разправяни тамъ, отъ гдето даватъ еchemика. И това подгонено псе, за да се спаси, или, по-право, за да се почувства и то еднаждъ въ числата на победителите, почва само себе си да лае и да хапе и да си вика удуду.

Причината на всички причини е тая:

Развеждаха се много атове, мегданът ни остана все същия — тъсен и неравенъ. Или: Жабите се размножиха, блатото съхне.

А въ същност у насъ наистина нѣма никакви ежби и злоби. Работата върви тихо и подло до отекчителност. Съществува една отлична организация на посрѣдствениците въ всички области. Тъ мълчеливо сѫ си дали свещенна клетва — и тя е единственото свещено нѣщо за тѣхъ — да не си пречатъ единъ на другъ.

Най-опасните крепители на тия организации сѫ така наречените критици. Тъ знаятъ, кое ги държи. И подигатъ само това, което е дигнато и което може да се види отъ тая публика. И тя си казва: „Ето, тоя е сериозенъ и правъ. Точно така мислимъ и ние“.

Разбира се, по цѣлия свѣтъ ставатъ такива работи. Но тамъ все има кой да чуе и вѣрните псета.

Разбира се навсъкъде е горе-доле така: нѣколко хитреци ездатъ глупцитѣ и проститѣ. Но така изключително, така не е никъде другаде. Защото наистина навсъкъде и хитростта помага малко на таланта, но никъде не е така главенъ факторъ само хитростта, както у насъ.

Ако българското общество обича себе си, ще бѫде малко повнимателно къмъ своите псета. Дори и когато сбъркатъ понѣкога ще ги търпи. Тогава тъ нѣма да му оставятъ селото безъ кучета.